

Οί πληροφορίες τῶν ἀρχαίων συγγραφέων γιὰ τοὺς τρεῖς μεγάλους κατακλυσμοὺς

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΧΡΟΝΟΛΟΓΗΣΗ ΤΟΥΣ

Θέλω νὰ ἀναφερθῶ στὸ θέμα τῆς χρονολόγησής τῶν 3 ἀρχαίων κατακλυσμῶν. Τὸ βασικώτερο ζήτημα ποὺ ἀνακύπτει ὡς πρὸς τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι τὸ ἂν ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος συμπίπτει μὲ τὸν καταποντισμὸ τῆς Ἀτλαντίδος, ὅπως ὑποστηρίζει ὁ κ. Γεωργαλάς («Δαυλός», τ. 195), ἢ ἂν εἶναι μεταγενέστερος, γύρω στὸ 3600 π.Χ., ὅπως ὑποστηρίζει ὁ κ. Κ. Κουτρουδέλης («Δαυλός», τ. 190).

Φρονῶ, ὅτι ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος δὲν συμπίπτει μ' αὐτὸν τῆς Ἀτλαντίδος· καὶ θὰ ἀναφερθῶ σὲ συγκεκριμένα χωρία ποὺ στηρίζουν τὴν ἀποψή μου. Συγκεκριμένα ἀναφέρεται στὶς διηγήσεις τοῦ Πλάτωνα («*Τίμαιος*», «*Κριτίας*») γιὰ τὴν Ἀτλαντίδα: «*Μέσα στὰ 9000 χρόνια ἔγιναν πολλοὶ καὶ μεγάλοι κατακλυσμοί*», καὶ ἐπίσης: «*Ἐγιναν δὲ ἀκόμα καὶ σεισμοὶ καὶ ἄλλη νεροποντὴ, ἢ **τρίτη στή σειρὰ** πρὶν γίνῃ ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος*». Τὸ συμπέρασμα ποὺ θγαίνει ἀπ' αὐτὰ τὰ χωρία εἶναι, ὅτι μεταξὺ καταστροφῆς τῆς Ἀτλαντίδος καὶ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος μεσολαβοῦν ἕνας ἢ περισσότεροι κατακλυσμοί. Ἐπίσης, ὅπως ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη καὶ τὸν Διόδωρο τὸν Σικελιώτη, ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος ἐπληξε κυρίως τὸν ἑλλαδικὸ χῶρο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἕνας παγκοσμίου κλίμακας κατακλυσμὸς. Ἄλλως τε σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συγγραφεῖς δὲν θὰ ἦταν λογικὸ νὰ παραλείπουν ὅποια-δήποτε ἀναφορὰ στὴν Ἀτλαντίδα σὲ σχέση μὲ τὸν κατακλυσμὸ τοῦ Δευκαλίωνος.

Παρερμηνεῖς στὸ θέμα τῆς χρονολογήσεως

Ἄγαπητὲ κ. Λάμπρου,

Στὸ τεῦχος 195 τοῦ «Δαυλοῦ» κατεχωρίσθη ἐπιστολὴ τοῦ κ. Γεωργαλά, ἀναφερομένη στὸ τῆς χρονολογήσεως θέμα τῶν κατακλυσμῶν. Ἐν πρώτοις τὸν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ τόσο κολακευτικὰ λόγια γιὰ τὸ ἄρθρο μου «Προκατακλυσμαῖες Ἑλληνικὲς Γραφές» («Δαυλός», τ. 190). Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτραποῦν καὶ μένα μερικὲς ἀντιπαρατηρήσεις στὶς παρατηρήσεις του:

1. Ἡ ἀναφορὰ τοῦ Πλάτωνος στὸν *Τίμαιο* γιὰ τὰ 8000, 9000 καὶ στοὺς *Νόμους* του γιὰ τὰ 10.000 χρόνια τῶν Αἰγυπτίων ἢ ἀντίστοιχα γιὰ τὰ ἔτη 8600 π.Χ., 9600 π.Χ. ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Σόλωνος στὴν πόλιν τῶν Αἰγυπτίων Σαῖδα καὶ γιὰ τὸ ἔτος 10.350 π.Χ. ἀπὸ τῆς συντάξεως τῶν *Νόμων* του δὲν ἔχουν καμμία χρονολογικὴ ἀξία, ἐπειδὴ ἀντιστοιχοῦν σὲ Σεληνιαῖα χρόνια διαρκείας 27,3 ἡμερῶν. Τὸ ἀλάνθαστο χρονολογικὸ ἡμερολόγιό τῆς Αἰγύπτου τὸ

Εἶναι ὅμως ἀρκετὰ πιθανόν, ὁ κατακλυσμός τοῦ Ὠγύγου νὰ ταυτίζεται μὲ τὸν καταποντισμὸ τῆς Ἀτλαντίδος. Στοιχεῖο πού συνηγορεῖ σ' αὐτὸ εἶναι, ὅτι ὁ Ὠγυγος βασιλεύει στὴν Ἀττικοβοιωτία, τὸ κέντρο δηλαδή ἀπόκρουσης τῶν Ἀτλάντων σύμφωνα μὲ τὸν Πλάτωνα. Καὶ ἦταν φυσικό, ἀφοῦ ἡ Ἀθήνα ἦταν τότε τὸ κέντρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ, νὰ ὀνομασθῇ ὁ κατακλυσμός μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἡγεμόνα τῆς, τοῦ Ὠγύγου. Ἄλλως τε σύμφωνα μὲ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ἡ Ἀθήνα εἶχε τότε διαφορετικὴ γεωγραφικὴ ὑπόδομή (ὅπως ἡ πολὺ μεγαλύτερη ἔκταση τῆς Ἀκρόπολης, πού ἀναφέρεται στὸν «Κριτία» τοῦ Πλάτωνος). Καὶ σύμφωνα μὲ τὶς «μυθολογικὲς» διηγήσεις ἦταν χτισμένη πρὸς τὴν περικοχίαν τῆς Κωπαίδας. Γι' αὐτὸ καὶ ἀναφέρεται στὸν Πλάτωνα, ὅτι ἡ Ἀττικὴ ἦταν πολὺ πρὸς τὴν εὐφορὴ ἀπ' ὅ,τι σήμερα. Γι' αὐτὸ καὶ ἀναφέρεται ἐπίσης στὸν «Κριτία», ὅτι τὰ ὀνόματα αὐτῶν πού ζοῦσαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶναι γνωστὰ (Ὠγυγος), ὅχι ὅμως καὶ τὰ ἔργα τους, ἀφοῦ δὲν ἀναφέρεται σχεδὸν τίποτε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ δράση τοῦ Ὠγύγου. Ἐξ αἰτίας καὶ τῶν μετέπειτα καταστροφῶν (κατακλυσμοὶ Δευκαλίωνος καὶ Δαρδάνου) καταστρέφονταν τὰ γραπτὰ ἀρχεῖα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διασφύζωνται λίγες μόνο κωδικοποιημένες ὑπὸ μορφὴ μύθων διηγήσεις. Πιστεύω λοιπόν, ὅτι ἡ χρονολογία τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Ὠγύγου εἶναι τὸ 9600 π.Χ., γιὰ τὸν ὁποῖο ὑπάρχουν ἐλάχιστες διασφύζόμενες πληροφορίες σὲ σχέση μὲ τοὺς μετέπειτα κατακλυσμούς.

Μετὰ τὸν κατακλυσμὸ τοῦ Ὠγύγου ἐρχεται ἡ ἐποχὴ τοῦ «χαλκίνου γένους», ἡ ἐποχὴ τῆς κυριαρχίας τῶν ἀπογόνων τοῦ Πελασοῦ, μὲ κέντρο τους τὴν Πελοπόννησο (Ἄργος), ἀφοῦ ἡ Ἀττικὴ μετὰ τὶς τρομακτικὲς καταστροφές τοῦ ἑλληνοατλαντικοῦ πολέμου ἔχασε τὴν ἰσχύ τῆς. Γι' αὐτὸ καὶ ἐμφανίζεται στὴ μυθολογία ὡς γιὸς τοῦ Φορωνέως (συγχρόνου τοῦ Ὠγύγου) ὁ Πελασγός, πρᾶγμα πού ὑποδηλώνει τὴν ἀνοδο τῶν Πελασγῶν μετὰ τὸν κατακλυσμὸ τοῦ Ὠγύγου. Καὶ ἡ

συνέταξε ὁ ποταμὸς Αἴγυπτος τοῦ Ὀμήρου (ὁ σημερινὸς Νεῖλος) καὶ ἡ θαυμαία προσχωσιγενὴς ἐπέκταση τῆς σχηματιζομένης στεριᾶς τῆς Κάτω Αἰγύπτου εἰς βάρος τοῦ θαλασσίου κόλπου, πού ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος. Ἡ ἴδρωση τῆς Σαΐδος 8000 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Σόλωνος ἦταν τελείως ἀδύνατη, γιατί ἔπρεπε νὰ κτισθῇ στὸν πνυθμένα τῆς θάλασσας τοῦ παραπάνω κόλπου, ἐπειδὴ ἡ πραγματικὴ προσχωσιγενὴς στεριὰ τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἄρχισε νὰ δημιουργηθῇ ἀπὸ τὸ ἔτος 3934 π.Χ., ὅπως ἀποδεικνύεται στὸ ἄρθρο μου «Προϊστορικὰ Ἡμερολόγια», πού δημοσιεύθηκε στὸ τεῦχος 113/1991 τοῦ «Δαυλοῦ». Ὁ χάρτης πού δημοσιεύεται στὸ ἐν λόγω ἄρθρο ἀποδεικνύει, ὅτι ὅσο ἀξανάταν ἡ στεριὰ τόσο λιγότευαν οἱ χρονολογίες ἀπὸ τὸ παρελθὸν πρὸς τὸ παρόν.

Τὰ 8000 χρόνια τῶν Αἰγυπτίων ἀντιστοιχοῦν σήμερα σὲ 615 τροπικὰ χρόνια. Ὄποτε ἡ ἴδρωση τῆς Σαΐδος χρονοεντοπίζεται στὸ ἔτος 1215 π.Χ. Τότε ὑπῆρχε στεριὰ γιὰ τὴν ἴδρωσή τῆς, ὅπως ἀποδεικνύεται στὸ παραπάνω ἄρθρο

άνοδος αυτή είχε ως αποτέλεσμα την αναβίωση του Έλληνικού Πολιτισμού μετά τις καταστροφές του έλληνοατλαντικού πολέμου. Γι' αυτό και αναφέρεται, ότι ή Λυκόσουρα, που ιδρύθηκε από τον Λυκάονα, ήταν ή πρώτη πόλη του κόσμου, ή πρώτη δηλαδή μετά τον κατακλυσμό του Ώγύγου. (Σημείωση: ό Λυκάων ήταν γιός του Πελασγού).

Στή συνέχεια, τό 8255 π.Χ. σύμφωνα με τους ύπολογισμούς του κ. Κουτρουδέλη, άκολουθεί ή καταστροφή του κομήτη Φαέθοντος. Όμως κατά τη γνώμη μου δέν ταυτίζεται με τον κατακλυσμό του Ώγύγου, άφού ουδεμία τέτοια ταύτιση αναφέρεται στους αρχαίους συγγραφείς. Άλλως τε άλλο φυσικό αίτιο είχε ή καταστροφή τον καιρό του Ώγύγου (κατακλυσμός) και άλλο την εποχή του Φαέθοντος (κομήτης). Γι' αυτό και ό Νόννος ό Πανοπολίτης στην άναφορά του για τον κατακλυσμό του Δευκαλίωνος όμιλει ρητώς: «*ό θροαερός Ζεύς κατέκλυσε όλόκληρη τή Γή*», ένθ στην περιγραφή του κομήτη Φαέθοντος δέν όμιλει για κατακλυσμό, αλλά μόνον όμιλει για ουράνια και άστρονομικά φαινόμενα.

Άκολουθεί έπειτα ή καταστροφή του κατακλυσμού του Δευκαλίωνος, που όρθά ό κ. Κουτρουδέλης βάσει των άστρονομικών μαθηματικών στοιχείων (που είναι άλάνθαστα και δέν έπιδέχονται κριτική) όρίζει γύρω στο 3600 π.Χ. Τότε τελειώνει τό «χάλκινο γένος» και αρχίζει τό γένος των ήρώων. Ό κατακλυσμός αυτός έπληξε κυρίως την Ελλάδα και είχε ως αποτέλεσμα την άπώλεια των προκακλυσμαίων αρχείων και των περισσότερων γνώσεων για την πρό του Δευκαλίωνος εποχή. Κυρίως διασώθηκαν μόνο όνόματα όπως π.χ. του Ώγύγου, έλάχιστες πληροφορίες για τη δράση όμως των προκατακλυσμαίων προσωπικοτήτων, όπως αναφέρει ό Πλάτων.

Τελευταίος κατακλυσμός είναι αυτός του Δαρδάνου, ό όποιος είχε και τά λιγώ-

μον. Κάθε άλλη χρονολογική έρμηνεία κατανάει παρερμηνεία ή παραποίηση τής φυσικής έπεκτατικής πραγματικότητας του ποταμού Νείλου ή του Όμηρικού Αιγύπτου.

2. Ό κατακλυσμός του Ώγύγου σύμφωνα με τό μόνο γνωστό μέχρι σήμερα άστρονομικό στοιχείο του Νόννου του Πανοπολίτη («Διονυσιακά», διβλ. 38ον, στ. 347-392, έκδ. Loeb) έντοπίζεται στο έτος 8255 π.Χ., όπως δημοσιεύθηκε στο άρθρο μου «Προκατακλυσμαίες Έλληνικές Γραφές» («Δαυλός», τ. 190). Κάθε άλλη χρονολογία είναι προς τό παρόν άόριστη και δέν διαθέτει συγκεκριμένη βάση στηρίξεως όπως ή προηγούμενη.

3. Ό κατακλυσμός του Δευκαλίωνος προσδιορίζεται από τρία άστρονομικά στοιχεία, τά όποια άλληλοεπαληθεύονται, ήτοι:

α. Από τό έργο του Α. Rochan «Τά Μυστήρια των Μεγάλων Πυραμίδων» στο έτος 3637 π.Χ. ύπολογισθέν στο άρθρο μου «Οί Προκατακλυσμαίες Έλληνικές Γραφές» («Δαυλός», τ. 190).

τερο καταστρεπτικά αποτελέσματα. Ὁ Δάρδανος σύμφωνα με τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Παντελῆ Ἰωαννίδη ἔζησε γύρω στὸ 3300 π.Χ., σίγουρα ὅμως πρὶν τὴν ἐποχὴ τοῦ Διόνυσου Β', ἀφοῦ ἦταν ἀδελφὸς τῆς Ἀρμονίας, συζύγου τοῦ Κάδμου, ὁ ὁποῖος ἔζησε δύο γενιές πρὶν τὸν Διόνυσο.

Σὲ γενικὲς λοιπὸν γραμμὲς οἱ κατακλυσμοὶ μποροῦν κατὰ τὴ γνώμη μου ὡς ἐξῆς νὰ χρονολογηθοῦν:

9600 π.Χ.: Κατακλυσμὸς Ὠγύγου - Ἀτλαντίδος.

8255 π.Χ.: Κατακλυσμὸς κομήτη Φαέθοντος.

3600 π.Χ.: Κατακλυσμὸς Δευκαλίωνος.

3400-3300 π.Χ.: Κατακλυσμὸς Δαρδάνου. } Γένος Ἡρώων

Ἐλπίζω, ὅτι, καθὼς ἡ ἔρευνα συνεχίζεται, θὰ μπορέσουμε στὸ μέλλον νὰ μάθουμε περισσότερα γιὰ τοὺς κατακλυσμοὺς μὲ βάση καὶ γεωλογικὲς παρατηρήσεις.

Ἐχετλαῖος

Υ.Γ.: Στὸν «Κριτία» ἀναφέρονται 3 νεροποντὲς (κατακλυσμοὶ - καταστροφές) πρὶν αὐτὴ τοῦ Δευκαλίωνος. Ἐκτὸς λοιπὸν ἀπ' αὐτὴ τοῦ Ὠγύγου γίνεται ἴσως ἔμμεση ἀναφορὰ στὶς τρομερὲς γεωλογικὲς ἀναστατώσεις, πὺν προκλήθηκαν ἀπὸ τὴν Τιτανομαχία καὶ τὴ Γιγαντομαχία. Καὶ ἴσως ἡ καταδύθιση τῆς Αἰγιίδος νὰ ὀφείλεται σὲ μία ἀπ' αὐτὲς ἢ ἴσως στὸν κατακλυσμὸ τοῦ Ὠγύγου, χωρὶς ὅμως νὰ μποροῦμε νὰ τὴν προσδιορίσουμε μὲ σιγουριά. Προσωπικὴ μου ἀποψη εἶναι πάντως, ὅτι συμπίπτει μὲ τὸν τρομακτικὸ ἑλληνοατλαντικὸ πόλεμο, ἀφοῦ μ' αὐτὸν σταματᾷ ὁ τεχνολογικὸς ὑπερπολιτισμὸς τῶν Ἑλλήνων. Καὶ ἴσως αὐτὴ ἢ πλήρης βίαιη μεταβολὴ τοῦ γεωφυσικοῦ ἑλληνικοῦ χώρου νὰ ὑποδηλώνεται μὲ τὴν ταυτόχρονη καταδύθιση τῆς Ἀτλαντίδος. Δηλαδή τὰ δύο παγκόσμια τότε κέντρα ἰσχύος, ἡ Ἀτλαντίδα καὶ ἡ Αἰγιίδα, καταδύθιστηκαν μὲ ἀποτέλεσμα τὴν καταστροφὴ τοῦ τότε ὑπερπολιτισμοῦ καὶ τὴν ἐπανασύσταση ξανά ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τοὺς Πελαγογούς. Πολιτισμοῦ, πὺν τεχνολογικά μόνο στὶς μέρες μας ἔχει ἐν μέρει ἀνασταθῆ.

β. Ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Νόννου τοῦ Πανοπολίτου «Διονυσιακά» (βιβλ. βον, στ. 229-239) στὸ ἔτος 3579 π.Χ. ὑπολογισθὲν στὸ ἄρθρο μου «Ἀστρονομικὲς Ἀποδείξεις ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα χρησιμοποιεῖται πρὶν ἀπὸ 28.000 χρόνια» («Δαυλός», τ. 176-177/1996).

γ. Ἀπὸ δικό μου πρακτικὸ τρόπο στὸ ἔτος 3628 π.Χ. ὑπολογισθὲν στὸ προηγούμενο ἄρθρο μου.

Ὁ μέσος ὄρος τῶν ἀνωτέρω χρονολογιῶν, πὺν προέρχονται ἀπὸ παραμελημένα ἀστρονομικὰ στοιχεῖα, εἶναι τὸ ἔτος 3615 π.Χ. καὶ πρὸς τὸ παρὸν εἶναι ὁ μόνος προσδιορισμὸς πὺν βασίζεται σὲ συγκεκριμένα δεδομένα, ὁπότε εἶναι προτιμώτερος ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀοριστολογία.

Παρακαλῶ γιὰ τὴ δημοσίευση τῆς παρουσίας σὲ προσεχὲς τεύχος τοῦ «Δαυλοῦ» πρὸς ὑπεύθυνη ἐνημέρωση τῶν ἀναγνωστῶν.

Μετὰ πλείστης τιμῆς
Κων. Β. Κουτροβέλης